Η ΓΙΑΓΙΑ ΕΡΜΙΟΝΗ ΚΑΙ Ο ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΗΣ

Η γιαγια Ερμιονη μπορεί νάναι κι'εκατο χρονων κι'όμως θέλει να μάθει να χειρίζεται τον υπολογιστή. Οταν δει τον Γιαννακη να κάθεται μπροστα στην οθόνη, αρχίζει τις ερωτήσεις.

-Τι είναι αυτό; Τί είναι εκείνο; Γιατί πάτησες εκείνο το κουμπί; Πως βγαίνουν αυτές οι εικόνες σαν τηλεόραση; Και πάει λέγοντας.

Ο Γιαννάκης βαριέται πολύ τη γιαγιά Ερμιονη, αλλά δεν θέλει και να τη στενοχωρήσει.

-Βρε γιαγιάκα, δεν μπορείς να καταλάβεις, της κάνει ευγενικά.

-Πως δεν μπορώ, δείξε μου και θα καταλάβω, λέει εκείνη.

Ο Γιαννάκης είναι σπίρτο στον υπολογιστή, κι'ας πάει μονο στην τρίτη δημοτικού. Ξέρει να μπαίνει και να βολτάρει στο διαδίκτυο, ξέρει να πατάει το κουμπάκι και να βγάζει αστείες φατσούλες, ξέρει να διαβάζει και να γράφει κι'όχι μονάχα τ'όνομα του. Ξέρει ακόμη και να παίζει ένα σωρό παιγνίδια.

Η γιαγιά Ερμιόνη ζηλεύει. Μολις ο Γιαννάκης σηκωθεί απο τον υπολογιστή, τρέχει εκείνη και κάθεται μπροστά του. Φοράει τα γυαλάκια της και πατάει τα κουμπιά.

-Γιαγιά, θα τον χαλάσεις! Λέει ανήσυχος ο Γιαννάκης.

-Κοίτα εκεί το πιτσιρίκι που θα μου πει εμένα πως θα τον χαλάσω. Εσύ πως δεν τον χαλάς;

-Γιατί εγώ ξέρω!

-Προτου μάθεις όμως δεν ήξερες, έτσι δεν είναι;

Ο Γιαννάκης ξύνει το κούτελο του. Σαν νάχει δίκιο η γιαγιά. Κι'αυτός πέρσι δεν ήξερε. Εμ, βέβαια, πέρσι δεν είχε υπολογιστή. Φέτος του χάρισε ο μπαμπάς τον δικό του, γιατι εκείνος πήρε ένα πιο μοντέρνο.

-Κι'εσένα δεν σούδειξε ο μπαμπάς σου; Αντε λοιπόν να δείξεις κι'έσύ σ'εμένα.

Με κάτι τέτοια ο Γιαννάκης γίνεται θηρίο. Αν είχε να κάνει με κανένα συμμαθητή του θα τούριχνε μια σφαλιάρα και τελείωσε. Ελα όμως που η γιαγια Ερμιόνη είναι πολύ γρηά, είναι η γιαγιά του

ΠΒΜ 1.17

μπαμπα, μπορεί νάναι κι εκατό χρονών. Ετσι κάνει υπομονή..

-Καλά, κάτσε μωρέ γιαγιά, να σου δείξω.

Καταχαρούμενη κάθεται η γιαγια Ερμιόνη πλάι στο Γιαννάκη κι'ο Γιαννάκης ανοίγει τον υπολογιστή.

-Να, βλεπεις, γιαγια, πατας αυτό εδώ το κουμπακι, κι'ύστερα εδώ, κι'υστερα με το ποντίκι...

-Ποντίκι, που το είδες το ποντίκι, καλέ;

-Ουφ, μωρέ γιαγια, τίποτα δεν καταλαβαίνεις, αυτό εδώ το λένε ποντικι.

-Μπά, όνομα που βρήκανε καλέ. Δεν τόλεγαν καλίτερα σκυλάκι, ή βατραχάκι, ή έστω παπάκι;

-Το παπάκι είναι άλλο, καλέ γιαγιά...

-Α, ώστε έχουμε και παπάκι; Πού ειναι το παπάκι;

Αντε τώρα να εξηγήσεις στη Γιαγιά Ερμιόνη πως παπάκι είναι εκείνο το πραματάκι που μοιάζει με α και έχει και μια κουκούλα απο πάνω και το σκεπάζει, σαν την κοκκινοσκουφίτσα.

-Και δεν μου λές, γιατι το λένε παπάκι; Γιατί δεν το λένε... κουνελάκι, ή γατάκι; Γατάκι, μάλιστα, έτσι πρέπει να το λένε, γιατι μοιάζει με γατάκι. Αν το προσέξεις καλά, είναι ίδια η Ντόλυ μας.

Ο Γιαννάκης έχει μπουχτίσει. Τρέχει στην μαμά του.

-Μαμά, δώσε στη γιαγιά Ερμιόνη ένα παιγνίδι να παίζει. Ολο μου παίρνει τον υπολογιστή μου. Δεν την αντέχω πια.

-Ντροπή σου, Γιαννάκη, του λεει η μαμά, κάνε το χατήρι στη γιαγια, ειναι γριούλα, πόσο θα ζησει ακόμη...

Και τότε ο Γιαννάκης έκανε μέσα του μια φοβερή ευχή ή μάλλον μια φοβερή κατάρα. "Να πεθάνει ή γιαγιά Ερμιόνη να μην παίρνει πια τον υπολογιστή μου..." Για να πούμε την αλήθεια αμέσως μετά πήρε πίσω την ευχή ή την κατάρα του και είπε, θεούλη μου, να μην πεθάνει η γιαγιά Ερμιόνη και δεν πειράζει, ας παίρνει που και που τον υπολογιστή μου.

Ωστόσο η γιαγιά Ερμιόνη μια μέρα αρρώστησε πολυ βαρεια. Είχε

πυρετό κι'όλο κρατούσε τα μάτια της κλειστά και της έβαλαν στη μύτη μάσκα οξυγόνου. Ο Γιαννάκης κρυφοκοιτούσε απο την πόρτα. Υστερα πήγε και ρώτησε τη μαμά.

-Μαμά, θα πεθάνει η γιαγιά Ερμιόνη;

-Δεν ξέρω, Γιαννακη μου, είναι όμως πολύ γριά, σύντομα θα μας αφήσει...

Ο Γιαννάκης δεν μπορει να ησυχάσει. Κάθεται στον υπολογιστή του αλλά δεν έχει κεφια να παίξει κανένα παιγνίδι.

Ανκαι βαριέται τις προσευχές, το βράδυ κάνει μια προσευχή, να κάπως έτσι.

-Καλέ θεέ, κάνε να μην πεθάνει η γιαγιά Ερμιόνη και υπόσχομαι πως θα της χαρίσω τον υπολογιστή μου.

Και πράγματι, ο καλός θεός έκανε το θαύμα του, γιατι θαύμα θα πρέπει νάτανε, εκεί πού είχανε καλέσει και τον πατερ Ιάκωβο να την κοινωνήσει και είχε κατεβασει κι η μαμα κάτι μαύρα φορέματα απο το πατάρι, νάσου η γιαγια Ερμιόνη ανοίγει διάπλατα τα μάτια της.

-Παπάκι, λέει.

-Τι θές, γιαγια; είπε ο μπαμπας.

-Το παπάκι θέλει, λέει η μαμά. Μπας και θέλει τσίσα της. Κάνε γιαγιά, τα τσίσα σου, φορας πάμπερς δεν είναι προβλημα.

-Ποντικι! Απαντα η γιαγιά.

Ο Γιαννάκης κατάλαβε. Η γιαγιά εννοούσε τον υπολογιστή. Δεν πέρασαν τρείς μέρες η γιαγιά ήταν στο πόδι. Επλυνε με κρύο νερό το κεφάλι της, φόρεσε καθαρά ρούχα, είπιε το τσάι της και είπε στον Γιαννάκη.

-Τώρα θα με μάθεις.

Ο Γιαννάκης της είπε πως δεν μπορεί, πρέπει να πάει σχολείο.

-Καλά τότε, θα καθίσω μονάχη μου, είπε η γιαγια.

Ο Γιαννάκης σκέφτηκε να κλειδώσει το δωμάτιο του προτού φύγει, ξαφνικά όμως θυμήθηκε την υπόσχεση του στον καλό θεό, πως αν γίνει καλά η γιαγιά, θα της χαρίσει τον υπολογιστή. Ο φίλος του ο Λευτέρης λέει πως όσο κι αν είναι καλός ο Θεός, μιας και του υποσχεθείς κάτι και δεν το κρατήσεις, γίνεται θηρίο. Κι'όταν ο θεός γίνει θηρίο αλοίμονο σου, φουκαρά Γιαννάκη.

Αφησε λοιπόν ξεκλείδωτο το δωμάτιο του ο Γιαννάκης κι έφυγε, με τη λαχτάρα πως γυρνώντας θα βρεί αντί για τον υπολογιστή του ένα μάτσο σύρματα. Ολη μέρα η σκέψη του ήταν στον υπολογιστή και στη γιαγιά Ερμιόνη. Μόλις κτύπησε το κουδούνι έτρεξε πρώτος στο λεωφορείο.

-Καλώς τον Γιαννάκη, είπε η μαμά του, νωρίς δεν γύρισες σήμερα;
Εκείνος όμως που ν'απαντήσει, τρέχει ολόισια στο δωμάτιο του. Δόξα τω Θεώ, ο υπολογιστής είναι εκεί. Για να δούμε όμως, δουλεύει;
Τον ξεκίνησε, με πιασμένη την ανάσα. Δοξα τω θεώ και πάλι, δούλευε, ολα ήταν εντάξει.

-Πού είναι η γιαγιά, μαμά;

-Δεν θα το πιστέψεις. Πάει σχολείο!

-Σχολείο; δεν είμαστε καλά.

-Πάει να παρει μαθήματα για να δουλεύει στον υπολογιστή...
Χρυσή την έκανα να περιμένει τουλάχιστον μερικές μέρες να συνέλθει απο την αρρώστεια της. " Δεν έχω καιρό να περιμένω, μου κάνει, πρέπει να μάθω τον υπολογιστή. Οσο ήμουνα άρρωστη το μόνο που είχα στο μυαλό μου είναι πότε να γίνω καλά, για να μάθω να δουλεύω στον υπολογιστή. Σκέφτομαι να γράψω την ιστορία της ζωής μου.

Ο φουκαράς ο Γιαννάκης κάθισε σε μια καρέκλα για να συνέλθει.